

ՍԻՄԵՈՆ ԿԱԹՈՂԻԿՈՍ ԵՐԵՒԱՆՅԻ

ՊԱՐՏԱՎԱՐ

Սկիզբը՝ 2023 թ. թիվ Դ., է., Թ., ԺԱ., 2024 թ. թիվ Ա.

Գ Լ Ո Ւ Խ Ը .

ՈՐՈՒՄ ՔՐԻՍՏՈՆԵԱԿԱՆ ՀԱՎԱՏԻ ԴԱՏԱՍՏԱՆՈՎ ՈՒ ՎՃՌՈՎ
ԵՒ ԱՍՏՎԱԾԱՅԻՆ ԳՐՔԵՐԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅԱՄԲ ՑՈՒՅՑ Է ՏՐՎՈՒՄ
ՃՇՄԱՐՏՈՒԹՅՈՒՆԸ

Արդ, եթե երկու մարդ իրար դեմ տարաձայնություն ու վեճ ունենան, նրանցից յուրաքանչյուրը, որքան հնարավոր լինի, կջանա ինքն իրեն արդարացնել, սակայն երբ նրանք ներկայանան դատավորի առաջ, այնտեղ հայտնի դատաստանով ու վկաներով հավաստիորեն կերեւա, թե որ կողմն է ճշմարիտ: Նույնպես եւ մենք տարաձայնություն ունենք երկաբնականների դեմ մեր Քրիստոս Աստծու վերաբերյալ: Քանի որ մենք ասում ենք, որ Քրիստոս ունի մեկ բնություն՝ աստվածային ու մարդկային անշփոթ միավորությամբ: Եւ այդ նույն՝ մեկ անձով ու մեկ բնությամբ մի Քրիստոսին մենք կոչում ենք «Աստված եւ մարդ»՝ առանց երկվության ու բաժանման, որպեսզի թե՛ աստվածային ներգործությունները, որոնք Նա կատարեց, եւ թե՛ մարդկային կրքերն ու տկարությունները, որոնք Նա կրում էր, միեւնույն Աստվածորդուն վերագրվի եւ ոչ թե երկու տարբեր կամ այլ եւ այլ բնությունների: Իսկ երկաբնականներն ասում են, որ նույն Քրիստոս ունեւ երկու բնություն եւ հատկորոշված ու բաժանված էր երկու կերպարանքով՝ առանց միավորված լինելու. աստվածային բնությունը եւ կերպարանքը աստվածային գործեր էին գործում ու փառավորվում, իսկ բնությունն ու կերպարանքը մարդկային տկարության կրքերն էին կրում եւ թշվառանում: Ինչպես որ նրանց աղանդապետ Լեոնն է գրում իր տոմարում, «յուրաքանչյուր կերպարանքը գործում էր ըստ իր հատկության. մեկը հրաշքով պայծառանում էր, իսկ մյուսը՝ կրքերով թշվառանում»: Այժմ հարկավոր է, որ մենք նույնպես քրիստոնեական ճշմարիտ եւ ուղղափառ հավատը մեզ համար դատավոր դարձնենք՝ ըստ Սուրբ Պողոսի, իսկ աստվածային Սուրբ

Գիրքն էլ որպես վկա կանգնեցնենք: Քրիստոնեական ճշմարիտ հավատը, Սուրբ Գրքի վկայությունը հանդերձ, որ կողմին իր հավանությունը տա եւ վճռի, որ այդ կողմն է ճշմարիտ, հենց այդ կողմն էլ արդարն ու ընդունելին կհամարվի, իսկ ում որ հավատն իր հավանությունը չտա, եւ վկաները չվկայեն, ուրեմն նա էլ մեղանշած կողմն է, որը, հետեւաբար, պիտի դատվի:

Այդ, քրիստոնեական ճշմարիտ եւ ուղղափառ հավատն այսպես է վճռում ու իր հավատացյալներին պարտավորեցնում է հավատալ, որ մեր նախահայր Ադամը խախտեց Աստծու պատվիրանը եւ պարտապան դարձավ, ինչի պատճառով զրկվեց փառքից ու մատնվեց սատանայի ձեռքը՝ իր բոլոր սերունդներով հանդերձ ենթակա դառնալով մահվան իշխանությանը: Եւ նրա սերունդներից ոչ ոք չկարողացավ փրկության հնար գտնել ո՛չ միայն համայն մարդկության, այլ նաեւ նույնիսկ ինքն իր համար: Քանի որ, ըստ Սուրբ Ներսեսի, ամենքն էլ մեղքերի ու կրքերի ենթակա միեւնույն պարտապան բնությունն ունենին, ուստի չկարողացան որեւէ բան անել, որովհետեւ իրենց վերքի ուժեղ ցավերի համեմատ՝ զորավոր դեղի ու բժշկի կարիք ունեին: Այդ իսկ պատճառով էլ Ինքը՝ Աստված, գթալով իր պատկերին, փրկության հնար գտավ նրա համար: Եւ Բանն Աստված խոնարհվեց դեպի մարդու աղքատ ու մահապարտ բնությունը, ճշմարտապես վերցրեց նրա բնությունն ու կերպարանքը եւ իր հետ միացնելով՝ աստվածացրեց: Ապա այդ աստվածացած մարդկային կերպարանքով հայտնվեց երկրի վրա եւ կոչվեց «մարդ» ու «մարդու Որդի»:

Այդ նույն հավատը վճռում է նաեւ, որ նույն Աստված Բանն այդ աստվածացած մարդկային կերպարանքով Գողգոթայում կամավորապես խաչին բեւեռվեց ու Ադամի եւ նրա բոլոր սերունդների պարտավորության մեղքերն իր հետ խաչին գամելով՝ մաքրեց ու սրբեց: Եւ այդպիսով ջնջեց ու վերացրեց Ադամի պարտավորագիրը՝ ըստ Սուրբ Պողոսի վկայության: Եւ ապա սուրբ ու ամեն ինչով անարատ աստվածացած Մարմինը, որն Ադամից էր վերցրել, Ադամի փոխարեն մատուցեց Հայր Աստծուն՝ որպես անուշահոտ եւ հաշտարար զոհաբերություն, որով եւ Հայր Աստծուն հաշտեցրեց Ադամի ու նրա բոլոր սերունդների հետ: Եւ իր անգին ու աստվածային արյունը՝ իր Մարմինը՝ որպես Ադամի պարտքերի փրկագին, տվեց իր Հորը, եւ իր Հայրն Ադամին ու նրա բոլոր սերունդներին ազատեց սատանայի գերությունից եւ ժառանգորդ դարձրեց Հայր Աստծու որդեգրությանը: Եւ իր այդ նույն աստվածային Մարմինն ու

Արյունը տվեց Իր հավատացյալներին՝ որպես Հայր Աստծուն որդեգրության եւ հավիտենական կենդանության նշան ու առհավատչա: Ինչպես որ ասաց՝ «Ով ուտում է Իմ մարմինը եւ ըմպում Իմ արյունը, հավիտյան մահ չի տեսնի, այլ հավիտենական կյանք կունենա՝ Իմ մեջ բնակվելով, եւ Ես՝ նրա մեջ» (հմմտ. Հովհ. Զ. 55–57): Սա՛ է քրիստոնեական ճշմարիտ եւ ուղղափառ հավատի վճիռը, չափն ու սահմանը:

Արդ, ով որ ըստ սույն հավատի կայացրած վճռի հավատում է այն բանին, որ վերոգրյալ գործերն ու եղելությունները ճշմարտապես տեղի են ունեցել, եւ որ այդ ամենն ամբողջովին կատարվել է նույն եւ մեկ Խաչալի ձեռքով, ապա պարտավոր է հավատալ, որ այդ նույն Խաչալը նաեւ ճշմարիտ ու կատարյալ Աստված է: Քանի որ այդ բոլորն Աստծու գործերն են եւ ոչ թե մարդու, չնայած որ մարդկային կերպարանքի միջոցով նույն Աստված գործեց:

Սուրբ Գիրքը նույնպես վկայում է այն մասին, որ, այո՛, ճշմարիտ Աստված էր, որ խաչին բեւեռվեց ու այդ բոլոր գործերն արեց: Ըստ Սուրբ Պողոսի խոսքերի՝ «որ Աստծու կերպարանքով էր.... ծառայի կերպարանք առավ.... հնազանդ լինելով մինչեւ մահ եւ այն էլ՝ խաչի մահվան» (հմմտ. Փլպ. Բ. 6–8): Եւ թե՛ «քանզի, ինչ որ անհնար էր օրենքի համար.... Աստված հնարավոր դարձրեց. առաքեց Իր Որդուն մեղանշական մարմնի նմանությամբ եւ մեղքի համար ու մարմնի մեջ դատապարտեց մեղքը» (հմմտ. Հռոմ. Ը. 3): «Քանի որ Նա ոչնչացրեց հակառակության այն պարտամուրհակը, որ մեր դեմ էր, վերացրեց այն մեջտեղից եւ մեխեց խաչափայտին.... զինաթափ արեց սատանայի իշխանությունն ու հրապարակավ խաչատառակեց նրան» (հմմտ. Կող. Բ. 14–15), եւ խաղաղություն հաստատեց երկնքում ու երկրի վրա:

Եւ Սուրբ Պետրոսն ասում է. «Ապականացու արծաթեղենով եւ ոսկեղենով չէ, որ փրկվեցիք.... այլ թանկագին արյամբ Քրիստոսի, որ անբիծ եւ անարատ է, ինչպես մի գառ» (Ա. Պետ. Ա. 18–19): Եւ որպեսզի չկարծենք, որ Քրիստոս լուկ մարդ էր, իսկ Նրա արյունը՝ լուկ մարդու արյուն, առաքյալը հավելում է. «Նա, որ նախասահմանված էր նախքան աշխարհի ստեղծումը եւ երեւաց ժամանակների վախճանին ձեզ համար» (Ա. Պետ. Ա. 20): Այսինքն՝ Նա, Ով խաչվեց եւ Իր արյամբ փրկեց ձեզ, ի սկզբանե եւ հավիտենություններից էլ առաջ Աստված էր՝ Հոր կողքին լինելով, ամենքի կողմից հայտնի եւ երկրպագելի, չնայած որ այնուհետեւ Նա մարմնով հայտնվեց:

Եւ Սուրբ Հովհաննէսն էլ ասում է. «Այն Բանը, Որն ի սկզբանէ Հայր Աստծու մօտ էր եւ Աստված էր, Նա նույն Ինքը մարմին առավ» (հմմտ. Հովհ. Ա. 1–2), այսինքն՝ մարմնացավ: «Իսկ ովքեր Նրան ընդունեցին, նրանց իշխանություն տվեց լինելու Աստծու որդիներ» (Հովհ. Ա. 12): Եսային ասում է. «Նրանց բոլոր նեղությունների մէջ ոչ թէ ինչ-որ պատգամավոր կամ հրեշտակ փրկեց նրանց, այլ Տերն Ինքը» (Եսայի ԿԳ. 9):

Եւ Ինքը՝ Բանն Աստված է ասում Եսայու միջոցով. «Նայեցի, բայց օգնող չկար, ոչ ոք չկար, որ թիկունք դառնար ինձ. Իմ բազուկը փրկեց նրանց» (Եսայի ԿԳ. 5): Ահավասիկ, քրիստոնեական ճշմարիտ հավատի վճիռը եւ Սուրբ Գրքի վկայությունները, որոնք միեւնույն խաչալ Քրիստոսին ներկայացնում են միաժամանակ եւ որպէս Աստված, եւ որպէս մարդկային բնության Փրկիչ: Ուրեմն, ովքեր ասում են, որ Աստված չէ, որ խաչվեց, կամ թէ՛ խաչվածն ուրիշ մեկն էր, Փրկիչը՝ մեկ ուրիշը, նրանք այդպիսով հակառակվում են քրիստոնեական հավատին ու Սուրբ Գրքին: Ուստի եւ այդպիսիք հանցավոր ու դատելի են՝ ըստ Սուրբ Պողոսի այն վճռի, թէ «ամենայն ինչ, որ հավատից չէ, մեղք է» (Հռոմ. ԺԳ. 23):

Դարձյալ, քրիստոնեական ուղղափառ հավատը վճռում եւ հավատացյալներին հարկադրում է հավատալ, որ Աստված Իր բոլոր արարածների միջից մարդուն առավելագույն ու գերազանց սիրով է սիրում, քան թէ մյուս բոլորին, քանի որ միայն մարդուն Իր պատկերով ստեղծեց, ինչպէս նաեւ՝ մյուս բոլոր արարածներին միայն խոսքով ասաց, եւ եղան, իսկ ահա մարդու պարագայում, ասես խորհելով եւ հոգածությամբ, երկրի հողը վերցրեց ու ձեռքով ստեղծեց ըստ Իր պատկերի, ինչպէս որ վկայում է Սուրբ Գիրքը: Եւ մարդուն իշխան կարգեց Իր բոլոր արարածների վրա: Այս իսկ պատճառով էլ, նախնի սուրբ հայրերից սկսած, սովորություն է ձեւավորվել, որ գրքերում ու խոսքերում ամենուրեք Աստծուն «մարդասեր» են կոչում, եւ ոչ թէ «այլ արարածասեր»:

Սուրբ Գիրքը նույնպէս վկայում է, որ Աստված առավելապէս սիրեց մարդուն: Սուրբ Պողոսն ասում է, թէ «Աստված ձեզ կմոտենա իբրեւ որդիների» (Եբր. ԺԲ. 7): Եւ Աստված Ինքն էլ Եսայու շուրթերով ասում է, թէ՛ «Զավակներ ունեցա եւ մեծացրի» (Եսայի Ա. 2): Եւ թէ՛ «Եթէ կինը մոռանալու էլ լինի իր մանկանը, Ես, սակայն, քեզ չեմ մոռանա» (հմմտ. Եսայի ԽԹ. 15): Իսկ թէ որքան է սիրում այդ պատկերին ու Որդուն, լսիր Սուրբ Պողոսից. «Նա, որ Իր Որդուն իսկ չխնայեց, այլ մեր բոլորի համար մահվան մատնեց Նրան, էլ ի՞նչ մեզ չի շնորհելու» (Հռոմ. Ը. 32): Եւ Սուրբ

Հովհաննեսն ասում է. «Աստված այնքան սիրեց աշխարհը, որ մինչև իսկ իր միածին Որդուն մահվան մատնեց մեզ համար» (հմմտ. Հովհ. Գ. 16):

Դարձյալ, քրիստոնեական հավատը վճռում է, որ քանի որ Աստված այսպիսի գերազանց սիրով սիրեց մարդուն, որին իր պատկերով էր ստեղծել, ուստի Նա, որպես Նախատիպ, ջանում է հնարավորին չափ իր պատկերն իրեն նմանեցնել: Արդ, Որդի Աստված, տեսնելով, որ իր պատկերն ապականվել է մեղքի տիղմի մեջ, իր գերազանց սիրուց դրդված՝ խոնարհվեց դեպի մարդը՝ նրան վերանորոգելու համար: Եւ այս անգամ ոչ միայն այն առաջին անգամվա պես նմանեցրեց իրեն՝ որպես իր պատկեր, այլ ըստ ամենայնի նույնացրեց ու միացրեց իրեն ու նրա հետ մեկ եղավ, այնպես որ Նրան տեսնողները, թեպետ մի Մարդու էին տեսնում, սակայն Նրան «Աստծու Որդի» էին կոչում: Ինչպես որ Ավետարանում է ասվում, թե «Իրոք այս մարդն Աստծու Որդի էր» (Մարկ. ԺԵ. 39), ինչը երևում է բազմաթիվ հատվածներում: Այդպիսով՝ նաեւ Նա իր պատկերի բնական կրքերը կրեց, որպեսզի աստվածացնի նրան՝ համաձայն Աստվածաշունչ Սուրբ Գրքի: Քանի որ իր պատկերի բնությունը վերցնելով՝ միացրեց իր հետ ու նրա կերպարանքով հայտնվեց որպես ճշմարիտ մարդ: Եւ այդ նույն կերպարանքով էլ բազմեց Հոր աջ կողմում՝ փառքի աթոռին, ու երկրպագություն ընդունեց բոլոր արարածներից՝ ըստ Սուրբ Պողոսի (տե՛ս Փիլիպ. Բ. 10–11):

Դարձյալ, սույն հավատը վճռում եւ մեզ հարկադրում է հավատալ, որ Բանն Աստված այն անհատ ու հատուկ մարմինը վերցրել էր մեր բնությունից, միացրել էր իրեն ու աստվածացրել էր, եւ այդ մարմնի միջնորդությամբ մարդկային ամբողջ բնությունն էր հաղորդակից դարձրել իր Աստվածության հետ: Քանի որ եթե այդպես չվարվեր, ապա Նրա մարդանալով՝ մեր հասարակ բնությունն ի՞նչ օգուտ կունենար:

Վկայում է նաեւ Սուրբ Գիրքը: Սուրբ Պետրոսն ասում է, թե՝ «Դրանով, այսինքն՝ Նրա այդ մարմնով, մեծամեծ խոստումներ պարգևեցին մեզ», այն է՝ աստվածային բնությանը հաղորդակից լինելը (տե՛ս Բ. Պետ. Ա. 4): Եւ Սուրբ Պողոսն ասում է, թե՝ «...որովհետեւ... Ինքը, այսինքն՝ Բանն Աստված, մերձավորությամբ մասնակից եղավ նրանց, այսինքն՝ զավակների բնությանը, ինչի շնորհիվ էլ զավակները հաղորդակից եղան Նրա մարմնին եւ արյանը» (տե՛ս Եբր. Բ. 14): Այսպիսով՝ կամենում է ասել, որ ինչպես Ինքը՝ Բանն Աստված, մարդկային զարմից մարմին առնելով՝ հաղորդակից եղավ մեր մարդկային ազգին՝ մեր ազգա-

կանն ու մերձավորը եւ մարդու Որդի լինելով, այդպես էլ մարդկության զավակներին հաղորդակից դարձրեց իր Աստվածությանը եւ նրանց Աստծու որդիներ դարձրեց: Քանի որ անհրաժեշտ էր, որ Նա ամեն ինչով իր եղբայրներին նմանվեր, որ հավատարիմ Քահանայապետն իր աստվածային Գահից ողորմածությամբ ընդուներ նրանց՝ Բանն Աստծու կողմից մարդկության մեղքերը քավելու շնորհիվ: Որովհետեւ ինչպես որ ինքը, այսինքն՝ Բանն Աստված իսկ չարչարվեց մարմնով՝ փորձության մատնվելով, այնպես էլ կարող է օգնել փորձության ենթարկվածներին (հմմտ. եբր. Բ. 18):

Թող որ համառոտներն իրենց մտքում ունենան Սուրբ Պողոսի խոսքերը, նրա՛, ով Աստծու խորհուրդների հազարապետն էր: Որովհետեւ այս երանելին կամենում է ասել, որ Բանն Աստված իր պատկերը թշվառության վիճի մեջ ընկած եւ սատանայից գերեվարված, բոլորովին անօգնական կացության մեջ տեսնելով՝ իր գերազանց սիրո մղումով ինքը, որ Աստծու կերպարանքով ու Աստծու Որդի էր, խոնարհվեց ու ծառայի կերպարանք առավ եւ եղավ մարդ ու մարդու Որդի: Եւ մեզ՝ մեղավորներին ու անօգնական գերյալներին ազգական ու մերձավոր դարձավ, որպեսզի իր այդ ազգակցության շնորհիվ փրկություն շնորհի իր ազգին: Դրա համար Նա՝ որպես քաջ Հովիվ, իր անձը տվեց իր ազգի համար, ու ինքն անմեղ լինելով՝ խաչի վրա պատարագվեց իր ազգի մեղքերի համար՝ գոչելով Հորը, թե՛ ^a «Հայր, ներիր նրանց մեղքերը» (հմմտ. Դուկ. ԻԳ. 34): Եւ այդպիսով՝ Նա բարկացած Հայր Աստծուն հաշտեցրեց իր ազգի հետ ու բռնավոր սատանային մարդկանց ոտքի կոխան արեց, խափանեց նրա իշխանությունը եւ իր ազգին նրա ծառայությունից ազատագրելով՝ Հայր Աստծու Որդին դարձրեց նրան (ազգին)՝ ասելով. «Ուրախացե՛ք, որ ձեր անունները գրված են երկնքում» (Դուկ. Ժ. 20): Ահա սա՛ է նշանակում Սուրբ Պողոսի այն խոսքը, թե՛ ^a «Ինքը մերձավորությամբ մասնակից եղավ զավակներին», որպեսզի իր մահվամբ խափանի սատանայի իշխանությունը եւ փրկի նրանց, ովքեր մշտապես վտարանդիներ էին՝ մահվան երկյուղով ծառայության մատնված լինելով: Որովհետեւ Նա պետք է ամեն ինչով նմանվեր իր եղբայրներին, որպեսզի ողորմածություն ցուցաբերեր նրանց հանդեպ: Եւ ինչպես որ Նա նրանց չարչարելի մարմինը վերցրեց եւ դրանով չարչարվեց ու փորձության մատնվեց, այնպես էլ կարող է փորձության ենթարկված իր ազգին օգնական լինել: Ահավասիկ, քրիստոնեական հավատն այսպես է վճռում, եւ Սուրբ

Գիրքը նույնպես հայտնապես վկայում է, որ Ինքը՝ Բանն Աստված, մարդկային զարմից մարմին առավ ու ամեն ինչով կցորդեւ մերձավոր եղավ մարդկանց ու նրանց «եղբայրը» կոչվեց: Եւ մարմնի փորձությունը ենթարկվեց՝ նրա (մարմնի, մարմնական) չարչարանքները կրելով ու նրանով (այդ մարմնով) մեռնելով, ու Իր մահվամբ էլ Իր ազգի զավակներին ազատագրեց սատանայի ծառայությունից, ինչպես որ ցույց տվեցինք:

Իսկ ահա քաղկեդոնականներն ասում են, թե միայն մարդկային բնությունն էր խաչի վրա, մինչդեռ աստվածային բնությունը բոլորովին անհաղորդ եւ բաժանված էր նրանից՝ իր փառքի մեջ գտնվելով: Եւ եթե այդպես է, ուրեմն Բանն Աստված ո՛չ նմանվեց մեզ, ո՛չ էլ մեր ազգականը դարձավ ու ո՛չ էլ հանուն մեզ չարչարվեց ու մեր տկարության փորձառությունը կրեց եւ ո՛չ օգնական եղավ մեզ ու ո՛չ էլ ազատեց սատանայի ճիրաններից: Ահավասիկ, քաղկեդոնականները հայտնապես հակառակվում են քրիստոնեական հավատին ու Սուրբ Գրքին, ինչի պատճառով էլ որ մեղանշում են:

Դարձյալ, քրիստոնեական հավատը վճռում եւ հավատացյալներին հարկադրում է հավատալ, որ Աստված ամենակարող է, եւ Նրա համար որեւէ բան, եթե Նա կամենա, անկարելի չէ:

Եւ Սուրբ Գիրքն է վկայում. ինչպես ասում է Իմաստունը, «...որովհետեւ յուրաքանչյուր ժամ Քեզ հետ է Քո ամենազոր ուժը, եւ ո՞վ կարող է դեմ կանգնել քո բազկի զորությունը» (Սող. Իմաստ. ԺԱ. 22), «եւ ո՞վ կարող է ասել Քեզ, թե ինչ ես անում» (Սող. Իմաստ. ԺԲ. 12): Եւ Ավետարանն էլ ասում է. «Աստծու համար ամեն ինչ կարելի է» (Մատթ. ԺԹ. 26):

Արդ, ըստ մեր հավատի վճռի եւ Սուրբ Գրքի վկայության՝ մենք աներկբայորեն հավատում ենք, որ այն ամենակարող Աստված ինչպես որ կարողացավ ոչնչից գոյացնել բոլոր արարածներին եւ չորս իրար հակառակ տարրերը միաբանել մարմնավորների մեջ ու մանավանդ մարդուն անմարմին հոգով եւ հողեղեն մարմնով միավորել մեկ բնության մեջ՝ դրանցից յուրաքանչյուրի էությունն ու բնությունն անշփոթելի պահելով միեւնույն անհատ անձի մեջ, այդ նույն Աստված կարող է նաեւ Իր աստվածային, անմահ ու անախտակիր բնության միավորել մարդկային մահկանացու եւ ախտակիր բնության հետ՝ մեկ անձի մեջ, ու յուրաքանչյուրի էությունը եւ բնությունն անշփոթ ու անալլայելի պահել: Մինչդեռ քաղկեդոնականներն ասում են, որ եթե աստվածային բնությունը միավորվի մարդկային բնության հետ, ապա այդ մարդկային

բնության կրքերին կենթարկվի կամ կխառնվի նրա հետ: Ուրեմն քաղկեդոնականները չեն հավատում Աստծու ամենակարողությանը:

Սակայն մենք հավատում ենք, որ Բանն Աստված Իր աստվածային կատարյալ բնությամբ միավորվեց մարդկային կատարյալ բնության հետ եւ նրա հետ մեկ բնություն եղավ՝ Իր աստվածային մեկ անձով եւ այն նույն՝ մարդկային բնությամբ ու մարմնով, որին միացել էր: Ինքը՝ Բանն Աստված, կամավորաբար եւ ոչ թե հարկադրաբար կրեց մարդկային բոլոր կրքերը՝ բացի մեղքից ու անգոսնելի կրքերից, եւ ըստ Իր աստվածային պարզ բնության՝ բոլորովին անկիրք եւ անախտ մնաց: Քանի որ նույն Ինքը՝ Բանն Աստված, չարչարվում էր Իր չարչարելի մարմնով, բայց եւ չարչարանքների մեջ Իր Աստվածության մեջ բոլորովին անչարչարելի ու անկիրք մնաց: Մեռավ եւ թաղվեց նույն Բանը՝ Իր մարմնով, բաց եւ մահվան մեջ էլ կենդանի ու անմահ էր եւ միաժամանակ երկնքում էր Հոր հետ՝ փառքի աթոռին:

Այսպես է հավատում քրիստոնեական ճշմարիտ հավատը, եւ այսպես է վկայում Սուրբ Գիրքը, ինչպես որ ասացինք: Որովհետեւ եթե այն խաչալը կատարյալ ու ճշմարիտ Աստված չլիներ, չէր կարողանա օգնել Իր հավատացյալներին եւ ո՛չ էլ կարող կլիներ փրկություն շնորհելու, իսկ քրիստոնեական հավատն ու Սուրբ Գրքի վկայություններն էլ սուտ կլինեին:

Շարունակությունը՝ հաջորդիվ

Գրաբարից փոխադրությունը՝

ԱՆՆԱ ՀՈՎՍԵՓՅԱՆԻ

ԵՒ ԳԵՒՈՐԳ ՍՐԿ. ԿԱՐԱՊԵՏՅԱՆԻ

